

[Aksel Møller.]

på denne i og for sig ganske interessante påstand fra den højtærede finansministers side, ikke fordi jeg dermed venter at kunne overbevise den højtærede finansminister — det ville være at nære altfor store forventninger — men fordi jeg gerne vil vise, at den højtærede finansminister dog vel egentlig ikke oplyser os helt korrekt ved bare at dvæle ved de absolutte tal for pengemængden. Sagen er nemlig den, at man skal drage visse sammenligninger, som den højtærede finansminister ikke drog.

Lad os nu først lige se på begrebet pengemængde og på dens bevægelse. Pengemængden er — såvidt jeg forstår efter den højtærede finansministers tale — summen af seddelmængden og foliokontoen i nationalbanken. (*Finansministeren* [Kampmann]: Skatkammerbeviserne!). Ja, men jeg tror, at hvis vi er enige om at følge „Statistiske Efterretninger“s tal, går det nok allsammen. Jeg lover den højtærede finansminister, at jeg ikke skal bestride, at i en vis periode var det kun 19 millioner; pengemængden steg, og jeg skal love ham i det hele taget at acceptere det synspunkt, at pengemængden er uforandret; men jeg vil ikke love ham at acceptere det synspunkt, at dette argument overhovedet har noget med sagen at gøre, for det har det ikke.

Sagen er nemlig den, at følger vi tallene, så steg pengemængden fra august 1953 til august 1954 med 48 mill. kr. Derom kan der ikke diskuteres; det er et rent absolut tal, der lader sig konstatere.

I sin argumentation arbejder den højtærede finansminister med tallene fra 30. juni i fjor sammenlignet med dem fra 30. juni i år. Han tager altså en periode, der ligger lidt længere tilbage. Jeg for mit vedkommende har ikke så forfærdelig meget at indvende derimod. Han når til lidt lysere resultater ved ikke at tage de friskeste tal; han når, ved at benytte dette interval mellem de to junimåneder, til, at pengemængden kun steg med 19 mill. kr. eller — som han beroligende siger — med mindre end 1 pct. Det er det, jeg mener er en hårttrukken bevisførelse for regeringens uskyld. Sagen forholder sig som sagt på en helt anden måde.

Ved udgangen af juni 1953 havde vi et nettotilgodehavende i fremmed valuta på

334 mill. kr.; ved udgangen af juni 1954 — jeg følger altså den højtærede finansministers yndlingsperiode til bedømmelse af dette — var tilgodehavendet i fremmed valuta faldet til 23 mill. kr.; det vil sige, at beholdningen af fremmed valuta var faldet med ialt 311 mill. kr. Hvis regeringen havde forstået sine opgaver, skulle pengemængden være faldet med ca. 311 mill. kr. Den steg efter finansministerens opgørelse med 19 mill. kr.; det vil sige, at pengeudpumpningen i det pågældende år er steget med 330 mill. kr., når sagen skal gøres korrekt op.

Bare man dog for en gangs skyld kunne blive enig om det synspunkt, som også det ærede medlem hr. Erik Eriksen i aften fremholdt for os som det, der burde være ledende for vor pengepolitik: at den første betingelse for, at landets valutafront kan forsvares, er, at enhver nedgang i mængden af fremmed valuta må modsvares af en tilsvarende nedgang i indenlandske betalingsmidler, så ville meget være vundet for fremtiden.

Det er også fuldtud berettiget, når det ærede medlem hr. Erik Eriksen netop i aften understreger, at den tidligere finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, har fulgt denne linie og bestandig har fremhævet, at de selvregulerende kræfter måtte have lov til at øve deres virkning, således at staten ikke i sin økonomiske politik opretholdt samfundets likviditet — uanset nationalbankens nettosalg af fremmed valuta. Og den højtærede finansminister vil ikke kunne bestride, at det er netop det, han har gjort.

Hvis vi nu ser på den periode, som den højtærede finansminister altså lægger til grund for sit forsvar, viser det sig, at nationalbankens tilgodehavende hos staten voksede med 97 mill. kr. Dette er da vel pengeudpumpning på baggrund af den forstærkede nedgang i valutatilgodehavendet, en forøgelse af pengemængden, som tilmed blev forstærket ved de lempelser, som den gang fandt sted i deponeringsordningerne og iøvrigt ved nationalbankens arbejde i det åbne marked ved køb af obligationer og udlån iøvrigt. Vil den højtærede finansminister virkelig bestride, at dette er en pengeudpumpningspolitik?

Eller lad os tage den friskeste periode, som vi, der kun har de offentliggjorte stati-